

„Aa — saa forstaar jeg! — det har været dine Skridt, jeg hele Tiden har hørt i mine Drømme. Men saa maa du vist have gaaet derude længe. Har du ikke sovet? . . . Ikke? . . . Slet ikke? Stakkel! Saa har Bænken derinde været dig for haard alligevel. Men jeg sagde dig det jo!“

„Nej, det var ikke det. Men — Jakobe!“

„Hvad er der, min Ven?“ — Hun saae først nu rigtig, hvor bevæget, ja opreven han var, og hun blev angst. — „Hvad er der hændt?“

„Jakobe — jeg vil skrifte for dig. Jeg faar ikke Fred, før jeg har tilstaaet noget . . . har sagt dig, at — —“

Hun lagde Haanden for hans Mund.

„Jeg veed alt, hvad du vil sige, men jeg vil ingenting høre. Fortiden er nu glemt, Per!“

„Og kan du tilgive mig? Vil du glemme, at jeg har talt til dig om Kærlighed og vundet dit Hjerte og gengældt dine Kys, før jeg endnu vidste, hvad Kærlighed er? For det er sandt — jeg maa sige dig det — først nu i Nat har jeg lært det. Og jeg føler med Skam, hvor ussel jeg har været, og hvor lidt jeg har forstaaet af Livet. Vil du tilgive mig det?“

„Aa, min Ven!“ sagde hun, idet hun med et lidt tungt Udtryk tog hans Hoved ind til sit Bryst. „Det har jeg gjort for længe, længe siden.“

*

*

*

Det var nogle Dage derefter. Jakobe og Per kom gaaende op ad en stejl Fodsti, der i Slyngninger førte op over en afvekslende nøgen og kratbevokset Bjergside. Det var lige i Middagsstunden. Solen brændte paa de rødgraa Klipper, og Foraaret bølgede i Luften omkring dem i en stærk og vild Harpiksdugt af Gran og Fyr.

De befandt sig inde mellem Laugenbjergene paa Alpernes Sydskraaning. Straks Dagen efter Jakobes Opdukken i Dresack var de brudt op derfra for at komme Sommeren nærmere, og nu